

quo. Saa er det jo ganske givet, at den ikke betyder noget Fremskridt; derfor er der ingen Grund til at tage nogen stor Kamp om dette Spørgsmaal her i Øjeblikket, og jeg mener saa meget mindre, som jeg er enig med de ærede Medlemmer, som har lyst efter, at man skulde have Erfaringerne udefra, have gjort dem tilgængelige herhjemme og saa deraf drage sine Slutninger. Og jeg mener det saa meget mindre, som vi jo alle sammen er fuldkommen klare over, at der ikke i Aar bliver gennemført nogen Beværterlov. Jeg skal derfor anbefale, at man afholder sig fra at stemme.

Heilesen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde sammenligne Erfaringerne fra det finske Forbud og det norske halve Forbud og den danske Lovgivning. Paa den Maade kan man ikke sammenligne, hvis man vil have et virkelig paalideligt og sagligt Billede af Forholdene; saa maa man sammenligne indenfor det samme Land til forskellige Tider. Man kan ikke uden videre overføre Erfaringerne fra eet Land til et andet Land, fordi Forholdene i de forskellige Lande kan være saa forskellige, at Slutningen ikke bliver holdbar. Det, jeg tilsigtede med min Udtalelse var, paa den Foranledning, som det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen havde givet, at vise, at i Finland og i Norge har de Foranstaltninger, der er gennemført, betydet overordentlig værdifulde sociale Fremskridt og derfor ogsaa fundet Støtte hos det ærede Medlems egne Partifæller i de paagældende Lande. For øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at de værdifulde Fremskridt, vi har naaet her i Landet, som fandt Udtryk i de Tal, jeg nævnte, netop er naaet gennem de Begrænsninger, som det ærede Medlem og hans Parti nu vil ødelægge. De Tal, jeg nævnte, viser netop, at man gennem de 2—3 Aars Lovgivning har naaet mere i Retning af Ædruelighed og Bekæmpelse af Alkohol end gennem den foregaaende Menneskealders Arbejde, selv om naturligvis den foregaaende Menneskealders Oplysningsarbejde ligger bagved de sidste Aars Lovgivning og giver denne Lovgivning Livskraft og Bæreevne. Naar endelig det ærede Medlem citerede en Avisudtalelse fra Dommermødet i Finland i 1921, maa jeg gøre opmærksom paa, at paa Foranledning af den finske Dr. Schaumann, den finske Rigsdagsmand, som jeg nævnte i min første Tale, har dette Spørgsmaal i Vinter været forelagt den finske Landdag, som med et stort Flertal vedtog Forbudslovens Opretholdelse. Saa denne Dommerudtalelse

viser formentlig intet og viser navnlig ikke, at dette Dommermøde vilde være imod det Lovforslag, her foreligger til Behandling.

A. C. Meyer: Da det ærede Medlem Hr. Pürschel har villet anholde mig paa Grundlag af, at jeg ikke skulde have udtalt mig tilstrækkelig tydeligt om, hvorvidt jeg sluttede mig til Forbud eller ikke, skal jeg gøre opmærksom paa, at der ikke foreligger noget i dette Forslag, der tvinger mig til at tage Standpunkt dertil. Men hvis man ønsker at høre mit Standpunkt, maa jeg svare, at jeg som Medlem af Ædruelighedskommissionen — i hvilken jeg, som jeg tidligere har sagt, ikke har haft den Ære at deltage i noget Møde — vil undersøge alt Materialet, overveje, hvad der er at gøre, og tage Standpunkt under bedste Hensyn til, hvad jeg formener vil gavne Ædruelighedssagen bedst, det være sig en Ordning med Forbud eller en Ordning uden dette.

Pürschel: Det var jo et meget klart Svar med Hensyn til det ærede Medlems (A. C. Meyer) Stilling til Forbudet. Jeg skal lade dette Svar staa. Forbudet, siger det ærede Medlem Hr. Heilesen, har i Finland og i Norge ført til gavnlige sociale Virkninger, og saa gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem deraf vil drage den Slutning, at vi ogsaa bør have et Forbud her i Landet. Naar han vil have det, maa vi have Lov til at sige, at det altsaa viser sig, at man ogsaa uden Forbud kan naa betydeligt frem i Retning af Ædruelighed. Det er det, jeg har tilladt mig at gøre i al Beskedenhed. Naar jeg har citeret Dommerens Udtalelser deroppe, gjorde jeg det, fordi det ærede Medlem Hr. Heilesen vendte sig mod de spredte og tilfældige Erfaringer, og fordi der dog formentlig ikke er nogen Stand, der bedre kan udtale sig om dette Spørgsmaal end netop Dommerstanden. Naar man saa har en samlet Udtalelse af hele Dommerstanden, forekommer det mig unægtelig at være dristigt, selv naar jeg tager Hensyn til den store Dristighed, jeg altid venter hos det ærede Medlem, at sige, at den viser intet. Med Hensyn til Restriktionerne vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det vistnok er en Ting, der er Enighed om blandt de Folk, der har Lejlighed til at se de Ting paa nært Hold, at Forbruget af Spiritus her i Byen for en meget stor Del er gaaet over til den saakaldte billige Portvin, og det kan man ikke forhindre ved Hjælp af Restriktionerne.